

Innledning

I 2012 ble sønnen vår helbredet etter 12 lange år med alvorlig sykdom. Adrian hadde vært syk siden han var baby, og etter lang utredning på flere sykehus ble det klart at kroppen hans ikke kunne fordøye mat. Han måtte ernæres intravenøst gjennom et sentralvenøst kateter. Plutselig var hjemmet vårt omgjort til et minisykehus der vi foreldre sto for den medisinske behandlingen, samtidig som vi skulle skape gode og trygge oppvekstvilkår for våre fire barn.

Etter hvert ble det klart at det var mange ting som var galt i Adrians kropp. Musklene ble svakere før de forsvant, og fireåringen vår trengte elektrisk rullestol. Han var konstant sliten og hadde mye vondt i sviktende muskulatur og overbelastede ledd. Læreren til Adrian kom hjem til oss og underviste ham hjemme de dagene han var i stand til det. Epilepsi og hjerte-flimrer la også sterke føringer for livskvaliteten hans. Adrian led av et immunsviktsyndrom som bidro til at han ofte ble akuttinnlagt på sykehus, og vi sto flere ganger i fare for å miste gutten vår.

Så ble Adrian momentant helbredet ved forbønn. Gud helbredet ham. Enkelt og greit. Noen ba for ham – på samme måte som vi hadde gjort gjennom 12 år – og Adrian ble fullstendig frisk. Halleluja!

Hvis du har lyst å høre mer om hvordan et under kan se ut, kan du lese boka *Jeg har jo et godt liv*, der jeg forteller historien om Adrians helbredelse.

Men denne boka er til deg som ennå ikke har opplevd ditt under.

Du som venter. Som håper. Sørger. Raser. Bønnfaller.
Slik vi gjorde i 12 år. Denne boka er en gave fra min familie til deg.

Kan vi gå det neste stykket av veien sammen?
Kan du gi meg førti dager der vi daglig kan slå av en prat over en kopp kaffe?
Der vi kan søke Gud sammen, og stille de store spørsmålene?
Det er ikke alltid at smerten er fysisk. Kanskje er det familieliv eller arbeidsliv som har gått i stykker, og du sitter igjen med bitene av en knust drøm. Kanskje er du pårørende eller venn til noen som har det vanskelig, og du føler deg maktesløs og utilstrekkelig.

Det er min bønn at du skal få håp for livet ditt og den situasjonen du står i.
Gud er fortsatt den han sier at han er.
Nær. Til stede. Sammen med oss.

Her får du del i mine tanker, og så kan du skrive ned dine umiddelbare tanker.
Så ber vi sammen. Ikke langt. Bare noen få ord.
Et hjertesukk fra oss to sammen – til han som hører på.

Underveis vil du finne noen bibelvers. Ta dem med deg. Etter hvert vil du merke at de begynner å leve inni deg. Noen ganger er det godt å snakke med noen andre. Du finner et godkjent studieopplegg for grupper bakerst i boka.

Jeg har fylt opp kaffekoppen min. Du rekker å fylle din før vi går i gang.

1 Å vente på et under

**Jeg er trett av å rope,
strupen er hes,
øynene slukner,
jeg har ventet på min Gud.**

SALME 69,4

Endelig sov han. Selv i søvne klynket han i smerte. Vi hadde knyttet det blå helseteppet fast i hvert hjørne av sprinkelsenga på sykehuset, slik at han nå lå sammenkrøpet i en provisorisk hengekøye. Det så ut til å gi litt smertelindring. I en stakket stund fikk han hvile.

Fra tid til annen knirkegråt han, og jeg skyndte meg å trøste før han våknet skikkelig til. Underarmene mine hvilte mot metall-sprinkelsenga mens jeg vugget ham i søvn i hengekøya. I time-vis sto jeg slik. Hver natt. Armene mine var dekket av blåmerker fra håndleddene til albueene. En av legene kommenterte at det så ut som forsvarsskader. Som om jeg hadde holdt opp armene for å beskytte meg mot angrep. Det var slik det føltes også.

Vi er aldri forberedt på sykdom eller kriser. Ofte hører jeg folk si at «Det kom så uventet!» eller «Det passet så innmari dårlig å bli syk!» Det er krisens natur å komme uten forvarsel. Jeg har ennå til gode å høre noen si at det passet godt med en krise akkurat nå. Det er aldri en god tid for å få kreft. Det er ikke slik at du gjør rom i kalenderen for en bilulykke. Det passer aldri. Ingen planlegger å bli satt på sidelinja på grunn av sykdom eller krisesituasjoner, og ingen – absolutt ingen – ser for seg at de ikke skal kunne klare å trøste barnet sitt fordi det har grufulle smerter.

Iblant gjør livet vondt. Det kommer mot deg fra alle kanter uten at du rekker å trekke pusten. Du invaderes av en hverdag du ikke kan velge bort. Du rammes av livet. En rekke blåmerker på kroppen og i sjela minner deg om at du ikke lenger har kontrollen.

Hvor er Gud da? Hvorfor griper han ikke inn?

Hvis han har all makt i himmel og på jord, hvorfor helbreder han ikke deg?

Er Gud virkelig god? Hvorfor har du ikke da fått det bønnesvaret du lengter etter?

Har du bedt feil? Levd feil? Trodd feil?

Salmisten gir uttrykk for det vi alle til tider har tenkt: *Jeg har bedt og bedt. Har noen lyttet?*

Når Jesaja sier at Herrens øre ikke er for tungt til å høre (Jes 59,1), hva betyr det? Har han hørt deg? Når du fortsatt ikke opplever et bønnesvar, betyr det da at Gud har ignorert bønnene dine? At du er veid og funnet for lett?

Hvor er han som sier han er et vern for undertrykte og de som er i nød? (Sal 9,10)

Hvor er ditt vern?

La oss starte en samtale. Kanskje er det lenge siden du har pratet med Gud om din situasjon. Muligens opplevdes det mer som en monolog enn en samtale, der du sto for praten og han for stillheten. Men fortell ham hvordan du har det! Still Gud dine spørsmål. Jeg har foreslått et par spørsmål, men jeg vil oppmuntre deg til også å skrive ned dine egne. Du trenger å huske dem for å registrere bønnesvarene dine.

HVA MED MITT LIV?

- ☆ Gud, hvor var du da livet rammet meg?
- ☆ Hva tenkte du om meg da jeg hadde det vondt?

MINE SPØRSMÅL:

BØNN:

Gud, her kommer vi med alle våre behov, skuffelser og mange spørsmål, og vi gir dem til deg. Vis oss hva du tenker om oss og våre liv. Vi vil møte deg ansikt til ansikt og ta imot det du har for oss. Amen.

2 Hjertetrøbbel

**Bevar ditt hjerte framfor alt du bevarer,
for livet går ut fra det.**

ORDSP 4,23

Vi hadde god grunn til å feire. Legene valgte å følge Adrians helbredelse over flere måneder før de erklærte ham helt frisk. Endelig satt vi i bilen på vei hjem fra sykehuset med bekreftelsen på det Gud hadde gjort, og vi var lykkelige!

Da telefonen ringte, svarte jeg med glad og munter stemme. Far lurte på hva som hadde skjedd, og jeg forklarte at nå var de mange sykehusinnleggelsene over for Adrians del. Far ble stille. «Jeg vet ikke om dette er rett tidspunkt å fortelle dette, men jeg ville du skulle høre det fra meg først», sa han, og jeg kjente klumpen i magen. Han fortalte om kreftdiagnosen. Om spredningen. Om den krevende behandlingen som muligens kunne utsette et dødelig utfall.

Han ba om unnskyldning. «Det var ikke meningen å ødelegge gleden», sa min inderlig gode far. Han som hadde fått øye på en Gud som helbreder idet hans yngste barnebarn fikk livet i gave.

Først gråt vi. Så ba vi. Og slik fortsatte månedene. Mellom gråt og bønn. Helt fram til far fikk komme hjem til Jesus.

I årene som er gått siden Adrian ble helbredet, har jeg fulgt begge foreldrene mine til graven etter å ha bedt om helbredelse for dem i årevis.

Vi har også bedt for utallige folk som har blitt helbredet i denne tida. For noen år siden hadde mannen min en ulykke. Etter det

har han gjennomgått sju omfattende operasjoner og lange perioder med smertefull rekonvalesens. Underveis har han bedt for mange mennesker med skader som ligner hans egne. De har blitt helt bra, men selv er han ennå ikke helbredet.

Med det mener jeg å si at også hos oss har sykdom, skader og helbredelser gått hånd i hånd. Selv om vi har opplevd et grensesprengende under og er evig takknemlige for det, så er vi ikke fritatt for helsemessige utfordringer.

Det er ikke tvil om at perioder med smerter, usikkerhet og sorg gir hjertet trange kår. Det er vanskelig å holde håpet oppe. Det skjer ting som er utenfor vår kontroll. Livet treffer oss med full styrke, og vi venter på en endring.

Bibelen sier at langvarig venting gjør hjertet sykt. Ikke at det *kan* bli sykt, men at det *blir* sykt med mindre du tar forholdsregler. Håpet svinner. Gleden blir borte. Troen settes på vent.

Men det må ikke være sånn. Vi må ikke gå veien alene. Hebreerbrevet sier at Jesus er prøvet i alle ting, som oss. Det er han som sitter ved Guds høyre hånd og går i forbønn for oss hos sin Far.

Vi har en Gud som sier at han svikter oss ikke og forlater oss ikke. (Jos 1,5)

Om du venter på bønnesvaret ditt, trenger du å vite at du ikke er glemt av Gud. Han har aldri sluppet eller forkastet deg. Han forlater deg ikke.

Det vil si at han er hos deg her og nå. I din situasjon, i dine omstendigheter.

HVA MED MITT LIV?

- ☆ Hjertet mitt har fått hard medfart, Gud. Hvordan kan jeg bevare det?
- ☆ Kan du vise meg hvordan du er til stede hos meg nå?

MINE SPØRSMÅL:

BØNN:

Jesus, du er prøvet i alle ting slik som jeg. Du kjenner sorg og smerte, sår og skuffelse. Takk for at du går i forbønn for meg. Amen.